

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 8. svečana 1878.

List 6.

Regledi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršanstva.

3. Janez Mihael Kostello.

(Dalje.)

Kako se z lepim življenjem vkljub vsim nevarnostim ohrani in uterdi poklic, nam prelepo kaže Kostello.

Njegov župnik prosijo škofa, naj bi ga sprejeli v kak vstav, kjer se mladenči za duhovski stan pripravljajo. Škof ga z veseljem sprejmejo ter pošljejo v vstav sv. Karola v državi Mariland. Kostello se tega naznana neizrečeno razveseli ter 7. sept. 1863 koj odrine. Na poti se mu pridruži dijak iz ravno tega vstava, gredoč s počitnic. Oba sta bila enake starosti, enako zbujenega duha in ljubeznjivega serca. Tedaj sta se koj začela rada imeti. To ni bilo nič napak. Pa ljubezen do tovarišev je kakor ogenj; če ga zadosti skerbno ne varuješ, ali se hočeš celo igrati z njim, napravi ti veliko škodo. V toliko škodo bi bil kmali zabredel Kostello s svojim prvim prijateljstvom.

Uni dijak, njegov novi prijatelj, se je v prvih letih jako lepo obnašal. Toda v počitnicah se je navzél spridenega posvetnega duha, in ta duh se je čedalje huje jel kazati in razvijati. Postal je lahkomisel, neubogljiv, uporen in razuzdan ter tako s svojim zgledom novemu tovarišu zelo nevaren.

Eden učencov, ki je spoznal lepe zmožnosti in blage lastnosti Kostellove, spoznal pa tudi nevarno prijateljstvo, ga svari pred tako nevarnostjo in ga polagoma izvabi izpred brezna, ki ga je imelo požreti. Tako je bila rešena njegova nedolžnost. Uni dijak pa se naveliča tihega življenja in zapusti vstav. Zapusti ga pa tudi za vselej veselje za duhovski stan.

Zalostna osoda prvega prijatelja je bila za Janeza kaj hasnovit nauk. Sprevidel je, da zvesto spolnovanje svojih dolžnosti, celo v naj manjših rečeh, in posebno natančna pokorščina je potrebno sredstvo, da si zagotovi sveti poklic.

Srečnejši je bil s svojim drugim prijateljstvom. Pri tem namreč ni več gledal na zunanjo prijaznost, temuč na oni temelj, na katerem edino zamore obstati pravo in stalno prijateljstvo — na krepostno življenje.

Ko se je namreč po počitnicah prvega leta spet peljal v St. Karol, dobil je med potoma tovariša iz tega vstava. Skupaj se peljeta, kar uide železnični vlak na prav nevarnem kraju s tečajev in se polnoma preverne. Veliko popotnikov je zelo poškodovanih: le oba dijaka ostaneta brez kake škode. Takrat, ko je prišla nesreča, je Kostello ravno natihoma molil — sveti rožni venec.

Kmali potem, ko ga prvi strah mine, podá svojemu prijatelju knjigo, in mu velí, naj (kar je že sam storil) Te Deum moli, ter se zahvali ljubemu Bogu za tako srečno rešenje.

Ta nesreča je bila vzrok, da mu je bil uni dijak odsihmal naj ljubši, pa tudi naj zvestejši in naj pobožniši prijatelj. Ker sta bila v pobožnosti oba enako goreča, v vedenji enako modra in ker sta oba enako želela in kopernela v čednosti rasti in napredovati, sta se med seboj pogodila, da hočeta drug drugega na razne pogreške opomniti. To sta spolnovala prav natanko vsakih štirinajst dni, ali vsake tri tedne. Dalje si tudi objubita, da bosta vsak dan drug za drugega eno Češeno Marijo obmolila za plačilo take keršanske ljubezni.

V veri je bil terden kakor skala. V Ameriki je mnogo krivovercev, ki našo sv. katoliško vero mnogo-verstno napadajo in katoličane zaničujejo. Omahljivci se dajo večkrat preslepiti in preplašiti, da se sramujejo očitno kazati svoje versko prepričanje. Kostello pa se je vsikdar možato potegoval za sv. reč in kaj bistroumno odbijal nasprotne zvijače. Ako je pa videl, da je nasprotniku le za prepir in ne za prepričanje, je na kratko, odločno odgovarjal n. pr.: „Jaz sem popolnoma prepričan, da sem na pravi poti. Sodnji dan bo odločil, kdo ima resnico in kdo je v zmoti; gotov sem, da mnogi bodo objokovali svojo slepoto tedaj, ko bo že prepozno.“

Posebej omeniti moramo njegovo veliko ljubezen do Marije. Kakor po drugih enakih vstavih, je tudi v tej hiši „Marijina družba“ (kongregacija), v katero se sprejemajo le bolj izgledni in izverstni gojenci, ki se morajo pa več časa zato pripravljati in svojo vrednost djansko pokazati. Tudi Kostello je bil več časa na poskušnji in še le drugo leto vpisan. Od tega časa pa je imel pri vsem djauji in nehanji le to željo, biti vreden sin Marijin; večkrat je govoril o Njej z velikim veseljem. Predstojnik te družbe mu daja spričevanje, da od prvega dne do smerti je bil eden naj gorečnejših udov.

Imeli so Marijini častilci te hiše posebno kapelico. V tej so obhajali v majniku vsak večer smernice. Janez je imel pri taki slovesnosti nalogo, kinčati Marijin oltar. In to mu je šlo tako od rok, da so se mu vsi endili. Noben trud, nobeno delo ni bilo preteško za tega zvestega Marijnega otroka. Vsak čas je iznajdel kaj novega, skor vsak dan je drugač ozaljšal oltar „svoji preljubi Materi“, kakor je Marijo imenoval. Sošolci so bili vsak večer kar zavzeti, ko so vidili, kako spretno in umetno je razpostavljaj cvetlice in svetla s tolikratnim spremenom. Zdaj je sostavil iz njih krasen križ, zdaj lep venec, zdaj začetne čerke presv. imen Jezusa in Marije, ali pa podobo najsvetejših Sere.

Toda oltar kinčati je lahko prijetna igrača, kaj rado le tlačansko delo. Da je bilo pa pri Janezu to gola ljubezen in pobožnost, pričajo njegova druga dela.

Čvetlice in svetila, ki jih je mladi Kostello v svojem sercu Materi Božji razpostavil, so bile še veliko lepše od onih, ki jih je deval na oltar.

Mlademu človeku ni mogoče dolgo časa ostati v pravi pobožnosti in nedolžnosti, ako večkrat pobožno ne prejema ss. zakramentov. Zato Marijnim otrokom družbino pravilo to posebej veleva. Kostello je prejemal, ako je bilo le mogoče, o šolskem in o počitnem času skoraj vsak teden ss. zakramenta pokore in presv. Rešnjega Telesa. Vsak dan je molil rožni venec in male dnevnice presv. Device, bral pogostoma pobožne knjige, zlasti življenje svetnikov in Matere Božje in nikdar ni šel spat, da bi se še posebej ne bil priporočil prečisti Devici.

(Konec tega oddelka prih.)

Ples.

(Dalje.)

Veliki kardinal in nadškof Milanski, sv. Karol Boromej, zavrača obdolženje, da je v tem preoster, ko dokazuje nevarnost plesa, sili z vso močjo na to, da naj plesne veselice odpravijo in spodbuja duhovne, naj pogosto in ostro pridigajo zoper ples. — Učeni kardinal Bellarmin si ni prav nič pomišljal na svetem mestu popisovati vpliv in moč hudičevu nad plesarji ter je rekel: „Nič ni tako škodljivega, kakor to. Če se zamore slama položiti v ogenj in ne gori, bo zamogel tudi mladenec plesati z dekletom, ne da bi gorel ognja nečistosti.“ — Sloveči francoški pridigar Bourdaloue vpraša v neki pridigi svoje poslušavce: Ali so vesele igre in plesi pripušene ali prepovedane razveseljevanja? On odgovarja: Nekteri jih zametujejo, drugi jih skušajo zagovarjati. Iz tega sklepa veliki govornik, da so te razveseljevanja vsaj sumljive, da tedaj umnejše in varniše ravná, kdor se jih ogiblje in ne stavi lahkomisljeno dušnega zveličanja v nevarnost. S tem še ne zadovoljen, preiskuje tiste, ki so zoper in tiste, ki so za take veselice. Nasprotniki so svetniki in bogoslovci, in sicer vsih časov in po vseh krajih. Zagovorniki so posvetnjaki, t. j. mališki častivci mesenega razveseljevanja, nečimerneži, katerih učenost se vsa kaže le v lišpu, katerih hrepenenje je skazovati se, in katerim edina skerb je si pripraviti razveseljevanj. Sodite, tako sklepa učeni govornik, sodite, katerim je bolj verjeti, katerim je pametneje slediti.

Sv. Frančišek Saleški, ta tako priljubljeni in posvetnemu življenju kolikor moč prizanašajoči cerkveni učenik piše v „Filotheji“: „Rajanja in plesi so sami po sebi negrešne reči; toda njih raba, kakor se dan danes nahaja, se nagiblje prav zelo na stran hudega in je zato polna nevarnosti.“ Med temi nevarnosti mi našteva svetnik tudi te-le: „Vsak se skuša, kako bi prinesel več nečimernosti na plesiše, in nečimernost je tako velik korak k vsem hudobnim nagnjenjem in k nevarnim in kaznivim grešnim znanjem, da so te navadni nasledek plesnih razveseljevanj.“ Potem primérja plesu gobam, in pravi o plesih to, kar zdravniki o gobah, da tudi naj boljši niso nič prida, ker napravljajo pomehkuženje, zavidnost, ljubosumnost, neumne grešne znanja in druge enake reči. — Enako spričuje sv. Tomaž Akvinski, Gerson, Bossuet, kardinal de Bonald...

Po pravici se lahko sklicujemo na cerkvene učenike novejšega časa, zakaj med njimi se jih nahaja pač veliko, ki so v tem morebiti odveč ostri, toda komaj oden, ki bi bil premehak. — Ako zahtevaš spričeval posvetnih ljudi, se jih tudi ne manjka. Znan je po

svoji spodbudni pokori kakor po svojih kužljivih mladostnih spisih Rabutin, grof de Büssi. Ta posvetni mož tedaj, ki se je v imenitnih druščinah vsega vdeleževal skuša s krepkimi besedami svoje otroke odverniti od ljubezni do plesa, in zagotavlja, da je ta mnogim zelo škodljiv; mladi ljudje postavljajo pri tem čistost v največi nevarnost, naj se nespremišljeno ugovarja, kar koli hoče. In ko se je škof Autunski na Francoskem, da bi verne s primérnim podukom od plesa odvrčal, s tem možem posvetoval, odgovoril je ta: „Jaz sem imel plesu smiraj za zelo nevarne; ne le pamet, temu tudi skušnja me je to učila. Pač vem, da je tam za nekatere manj nevarno kot za druge; vendar se tu razgreje tudi naj hladnejši kri. Kdor ne najde veselja pri tem, temu se ne ljubi lišpati, dolgo v noč čuti..., ta ostane doma. Navadno se shajajo mladi ljudje, ki se v samoti komaj ustavljajo skušnjavam, veliko težej pa še na takih krajih, kjer bi vse celo pušavnike razgrela in mikalo.“ Tako pravi imenovani dvornik.

Tako je ples veljal vselej kot velika nevarnost čistosti. Kaj tedaj morajo posvetnjaki odgovoriti toliko jasnim, veljavnim spričevanjem? Ali bi ne bilo nespačetno, prederzno in prešérno terditi, da so se vsi ti veliki, razsvetljeni, bogaboječi možje motili in nevarnost vidili, kjer bi je res ne bilo; terditi, da se še vedno motijo dušni pastirji, spovedniki in pridigarji, ki so plesu nasproti, z vsimi vnetimi kristjani, ki se po moči plesa ogibljejo? Ali bi ne bilo prederzno terditi, da plesaželjni otroci tega sveta so pravi učeniki, ktere naj bi poslušali, in da njih duhovna luč otemnuje vse druge, da so oni naj varniši in sanesljivši kažipotji, na ktere naj bi se zanašali v tem, kar se tiče čistosti in vesti, duše in večnosti? Preiskuj in presodi tedaj, keršanska mladost, kteremu boš po pameti verovala in sledila.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!*) V katoliški rokodelski družbi smo 29. prosinca veselo pozdravili novega podpredsednika čast. gosp. A. Dolinarja, prefekta alojzijanskega. Prejšnji prečast. gosp. predsednik Janez Flis zaradi svojega novega poklica, kot špiritval namreč, ne morejo o večerih hoditi v družbo, kar so poprej skoz celi čas, kar je umerl dr. Vončina, z velikim trudom opravljali nam rokodelcem v prid in družbi v čast. Zato jim bodi tukaj v imenu cele družbe naznanjena priserčna hvala; Bog jim stotérno povračaj ves njih obilni, pa blagonosni trud! — V pozdrav novega gosp. podpredsednika tedaj, ki so ga nam pridobili naš skerbni in za družbo vsi vneti gospod predsednik Gnezda, smo družniki, v družbinih sobanah v obilnem številu zbrani, omenjeni dan pričakali in veselo sprejeli, pevci so zapeli nekatere pesmi, nadaljevalo se je družbino vedrilo s tombolo. Bog nam ohrani mnogo lét naša verla gospoda, predsednika in podpredsednika!

Opomnim naj, da tudi tukaj smo se močno razveselili, ker je dunajski rokodelski predsednik visokočastiti gospod kanonik A. Gruša dosegel čast vojaškega škofa; še posebno pa nas je ginilo veselo naznanilo, da ta toliki prijatelj rokodelskih pomočnikov tudi v svoji visoki časti še zmeraj ostanejo v zvezi z rokodelsko družbo, za katero so že toliko delali.

Iz Šmarjete. Pred Božičem se je pri nas zbralo do 20 družb po devet oseb, ki so obhajale devetdnevnic, v kateri so slasti Mariji se priporočevali, kakor je o svojem časi pisala „Danica“. Glinljivo je bilo slišati,

kako sares po otroško so nekteri Marijo v duhu prenočili, kako milo se od nje poslovljali, ko so njeno podobo prenašali v drugo bišo. Vse te družbe so nekako združeno Marijo častile še do Svečnice. Pred tem praznikom so pa napravile novo devetdnevnico za našega sv. Očeta Pija IX. K tem se je pridružilo še več družih biš, kjer so teh devet dni še posebej molili za sv. Očeta. Precej obilno število, ne le malih, tudi velicih je ta dva praznika sv. Obhajilo v ta namen prejelo! Bog usliši na priprošnjo Marijno naše serčne prošnje za sv. Očeta in skoraj jim prikrajšaj dneve britkosti!

Iz Železnikov. († *Peter Jerala.* [Nekoliko zakasnj.]) Zadnji dan starega leta 1877 spremili smo tukaj v obilnem številu k grobu starostu naše fare, moža preblagega serca in odličnih kreposti, kakoršnih se le redko redko najde, in katere mislijoči človek le z otožnim srcem gleda odhajati iz tega sveta. Mož, o katerem govorim, bil je naš nekdanji mežnar Peter Jerala, po svojih rajnih sinovih Martinu in Lenartu tudi mnogim preč. gg. duhovnom ljubljanske in lavantinske škofije še nekoliko znan. Menim, da bo „Danica“ kot cerkveni časnik gotovo rada prepustila v svojih listih zméren prostorček, da se v njih postavi s kratkim življenjepisom mali spominek možu, ki je naši železniški fari služil blizo tri četert stoletja, in sicer najpred v otročjih letih kot zvonivec in mašni strežaj, in poslednjič skoz 52 lét kot mežnar. Kaj enacega se menda tudi pri starodavnih farah komaj kje pomni; — pri nas se dozdej ni, in se tudi v prihodnje gotovo nikoli več ne bo.

Rajni Peter Jerala rodil se je v Železnikih l. 1791. Zmed mnogo otrók njegovih staršev odrastlo jih je bilo petero, štirje fantje in eno dekle. Peter bil je predposlednji. Kot sin uboge žebljarske rodbine moral je že zgodaj (med 8. in 9. letom) v kovačnico služiti si z žuljastimi rokami vsakdanji kruhek. Britke solze je mož točil, ko je pred kakimi tremi leti, tedaj že kot sivolasi starček, nekomu pravil, kako hudo se mu je že v mladosti godilo. Ker je bil rajni Peter že kot mali fantek zeló bistroumen, naučil se je zgodaj brati, akoravno takrat v Železnikih šole še ni bilo; polotil se je bil kmalo tudi zvonjenja pri cerkvi, in sicer celó še prej kot ministriranja. O času silnih francoskih vojská nahajal se je v letih 1811 do 1813 v Celovcu, in je služil poslednjih devet mesecev svojega ondótnega bivanja kot podvertnar pri slovečem tadanjem kerškem milg. knezoškofu in kardinalu Frančišku Ksaveriju Salm-u, o katerega ljudomilosti in ponižni prijaznosti mi je rajni mnogokrat zeló vneto pripovedoval. Od svojih pičlih zaslužkov je kot hvaležen sin že takrat svoje siromašne starše po moči podpéral, zato ga je pa tudi Bog prav očitno varoval. Kakor od čudeža gnan je namreč zapustil velikonočni čas l. 1813 priljubljeno podvertnarsko službo v Celovcu (akoravno se mu je na moč prigovarjalo, naj ondi ostane), in povernil se zopet domú; s tem pa je odšel tudi hudemu jarmu francoske vojniške službe. Vsi njegovi rojaki in soverstniki v Celovcu so bili namreč malo dni po njegovem odhodu od tam vversteni med francoske vojake.

V 26. letu svoje starosti poročil se je z vdovo prešnjega mežnarja Jaka Žnidar-ja, in kmalo za tim prevzel tudi njegovo službo, katero je opravljal od tadaj celih 52 lét tako zvesto, marljivo, voljno, natančno in poterpežljivo, zraven pa živel kot kristjan tako pobožno, molitevno in trezno, da je služil celi duhovnji in tudi vsi okolici kot naj lepši izgled. O njegovi marljivosti daje to naj boljše spričalo, ker je oskerboval kot mežnar ob enem dve cerkvi, farno in podružno; zraven pa dolge leta tudi še koval žeblje, ter je tako rekoč delal

po dnevi in po noči. (V naši kovačiji namreč prekujejo skoraj celo noč, kar je pač v mnogih ozirih napčno in graje vredno, in bi bilo dobro, da bi se taka rasvada odpravila.)

Leto 1852 bilo je za rajnega Petra silno žalostno. Le dva sina je imel; ali bila sta mu obá naj lepši up za starostne leta. Martin služboval je kot farni namestnik v Slavini na Notranjskem, Lenart pa je bil bogoslovec 3. leta slavne lavantinske škofije. O njima smelo se je reči, da sta bila oba ljubljenca svojih mil. gosp. knezoškofov. Pa, glej je nezgode! Martin umerje tistega leta 27. sušca čisto nepričakovano; Lenarta pa je bila bratova nenadna smert tako užalila, da že prešnje leta nekoliko nabogljenemu se je povernila bolezen, in 22. mal. serpana tistega leta, tedaj pičlo čez 3 mesce pozneje, položili so tudi njega na mertvaški oder, ter porabljali mu pri sv. Rupertu zunaj Celovca hladno grobno posteljico. Prav z Jobovo poterpežljivostjo je užaljeni oče prenašal te britke udarce, ter z neumornim delom in z molitevjo celil si serčne rane. Zlasti kar molitev tiče, opravljal jo je rajni tako pogosto in tako iskreno, da to ceniti vedó le taki, ki so ga kdaj pri tem pobožnem opravilu skrivaj opazovali. Od ranega jutra, ko je zgodnjo angelovo češenje odzvonil, pa do poznega večera viditi ga je bilo pogosto zamaknjenega nekaj v molitev sv. križevega pota, nekaj v počehvanje presv. Rešnjega Telesa, in nekdo izrekel je enkrat o njem besede: „S smertjo tega moža zginil bo pravi s-raf spred tabernakeljna naše cerkve!“

Kot letni verstnik sv. Očeta Pija IX bil jim je rajni Peter v resnici tudi gledé bistroumja nekoliko enak. Kar nič se mu ni staral um, in mož je dokonca življenja mnogokrat do čistega natanko vedel raztolmačiti in razjasniti kako zadevo, o kateri niso vedili povedati ne farni in ne občinski zapisniki.

Ako je bilo življenje tega blagega moža od leta 1852 naprej skoraj vun in vun le šola terpljenja, bil je pa zlasti večer njegovih dni še posebno žalosten in otožen.

Odkar se je bil jesenski čas l. 1874 odrekel mežnarijski službi, hiral je mož vidoma, in že poprej siva glava obelila se mu je bila kot beli golobec. — Okoli sv. Jerneja lanskega leta je revčeka položila huda bolezen na posteljo, s katere vstati mu ni bilo več sojeno. Okoli štirih mesecev ležal je mož, da po človeški govorim, v pravih živih vicah; cela zadnja stran života bila je vsled pekočih sén namreč le ena rana; spanje se ga je bilo skoraj čisto ognilo: oglušel je bil revček tako, da se mu je prav težko kaj dopovedalo, — pa tudi še brez družih telesnih in dušnih težav ni bilo; — toda vse je revež voljno poterpel, in namesto pritoževanja djal je pogosto s sv. Avguštinom: „Gospod! tukaj pěci in žgi, pa tam prizanesi!“ in s sv. Terezijo: „Gospod! terpeti, ali pa umreti!“ Vsi, ki smo okolišine moževe bolj natančno poznali, djali smo večkrat, da plesti se mu mora v sv. raji venec nenavadne krasote. Edino oveseljenje bilo je ubogemu terpinu to, ako ga je kak dober prijatelj obiskal; mnogokrat se je o taki priliki nasmehljaj tako nedolžno-prijazno, kakor mlado dete, kadar stopi ljubijoča mati k njegovi zibeiki.

29. dan decembra zjutraj si je blagi mož še pel sam sebi neko pobožno pesmico; kmali popoldan pa so ga napadle nenavadno hude bolečine, tako da je nekemu svojemu dobremu znancu djal: „Mislim, da zdaj se bomo ločili!“ Prosil je tudi še enkrat za sv. obhajilo, katero je proti Ave-Mariji z veliko pobožnostjo prejel. Zvečer proti desetém pa, ko je ravnokar z okoli stoječimi še govoril, se mu je za kratke trenutke zmračil um, in v tem zdhnil je že tudi blaženo dušo v roke svojega Stvarnika. Eden izmed naj iskrenejših prijateljev

rajnega Lenarta pa, ki je po naključju stal ob smertni postelji, zatislil je blagemu možu trudno solzno oko!

Kakor sem že povedal, pokopan je bil rajni bivši mežnar Peter zadnji dan starega leta 1877. Njegovo mervto truplo položeno je bilo v grob, kjer mu je že od l. 1836 počivala rajna žena, in katerega si je bil kot v zastavo svojega prihodnjega počivališča, pa tudi v spomin na svoja preljubljena sinova dal sam že več lét popred okinčati s slikama sv. Martina in sv. Lenarta.

Naj blagi mož po dolgoletnem trudu mirno počiva. in naj prosí pred stolom Božje milosti neprestano za nas!

Rodoljub Podratitorski.

Naznanila iz Svete dežele. (Dalje in konec.) Toda dosti o britkostih; rajše naj govorim o tolaživnih rečéh, ter vam pokažem, da ljubi Bog, če nas tudi poskuša, vendar ne jenja blagoslovljati našega dela in truda.

Od mesca svedčana je preč. gosp. patrijarh štirikrat maševal v Ekce-Homo-cerkvi. Pervikrat v praznik sv. terajevе krone, druge dvakrati pri storjenji obljube dveh novink, ki ste bili prej v naši odgojilnici, in čertikrat pri sprejetji dveh naših sirot v red, ene Betlehemčanke in ene Libanke.

Za začetek Šmarnic smo nebeški Kraljici Sijonski poslali šopek treh novih Marijinih otrok, in dve naj starejših in skušenih redovnic tega vstava ste tisti dan stopili kot prosivki (postulantinji) v red Naše ljube Gospé Sijonske. Dve drugi naših mladih delavk tudi želite sprejeti biti v verske redove. Eno izmed njih je prosila sprejetja v karmelitarški samostan na Oljski gori.

Dobrih mašnikov in čverstih neduhovnih bratov se mi ponuja za naš vstav sv. Petra. Vse moram, škoda res, na poznejše čase tolažiti, ker nam manjka prostora za nje vkljub temu, da smo na novo najeli dve hiši.

Število naših dečkov v vstavu sv. Petra je narastlo na 70.

20. majnika jih je bilo 12 izmed njih in 18 naših sirotinskih deklic iz Ekce-Homo in sv. Janeza v patrijarhalski cerkvi birmanih. Vsega vkup je bilo 70 otrok pri sv. birmi, tedaj jih je bilo skor polovica iz naših vstavov.

Dve gospodičini iz prav imenitne protestanske rodovine prosite sprejetja v sv. Cerkev in ob enem v red Naše ljube Gospé Sijonske.

1. majnika smo imeli pri sv. Janezu v pušavi slovesen obhod v čast Marije Device; mohamedani so kar stermeli, da jim toliko zaupanja skazujemo. Krasno zastave, ki so nam jih podelile belgiške gospé, so vibrale med družbami Deteta Jezusa, blažene Device in ss. angelov. Bandero sv. Jožefa se je razprostiralo med našimi nekdanjimi otroci, ki so bili v obilnem številu prihiteli k ti slovesnosti. Naše sestre so nosile mučivno orodje in zastavo sv. obličja.

Naši dečki od sv. Petra so bili prinesli iz domače kapele lepo pozlačeni kip (štatvo) Naše ljube Gospé Sijonske k sv. Janezu, kjer je na bogato ozališanih nosilnicah v večernih solnčnih žarkih zalesketala mohamedanom pred očmi. 20 naših dečkov je bilo oblečenih za cerkvene strežnike. Deklice iz sirotišnice in zunanje so bile prišle v belih zagrinjalih ter so nosile stavice (svetilnice), dečki in duhovni od sv. Petra so nosili sveče. — Za temi je šlo veliko prijatelov našega misijona in veliko sorodnikov naših otrok. Veličastno je bilo gledati ta sprevod, kako se je v glasni molitvi in petji pomikal med kviško in navzdol se vijočimi dreveredi naših vertov.

Častita viša prednica reda Naše ljube Gospé Sijonske, ki je ravno obiskovala svoje hiše po Jutrovem in je bila pervikrat v našem vstavu sv. Janeza v hribih,

se je kar čudila, kako je v takem kraju in v takih razmérih mogoče tako procesijo napraviti. Pač res, med prenapetimi, zdaj po vojski tako razburjenimi mohamedani smo storili, kar bi dan današnji v marsikteri keršanski deželi ne storili brez kazni. (O zlata liberalna in mavtarska svoboda!)

Po procesiji je bil v kapeli slovesen blagoslov, pri katerem se je altar ves lesketal v lučih. Zvečer je krasoo razsvetljen „Turn kralja Davida“ (Turris davidica) obseval nasproti stoječe svetišče „obiskovanja“ ter svetil v Terebinško dolino.

Iz mnogih vzrokov primoran sem opustil namen zidati naš vstav na zemljiši na Oljski gori, katero nam je bila kneginja de Latour d'Auvergne tako velikodušno v ta namen podelila, ter sem kupil za to drugo veliko primérniše zemljiše. Zdelo se mi je tedaj spodobno, podeljeno posestvo nazaj izročiti; toda ravno kar sem prejel od dobroserčne kneginje pisanje, v katerem izročuje omenjeno zemljiše za vselej v lastnino našemu misijonu. — Že sem posadil tam 300 oljkinih drevesic, pa bi bilo še za 1000 drevés prostora. Dobiček bo pozneje izdaten. Lega je kaj mično lepa. S tega dela Oljske gore se ti odpre na prvi pogled vsa dolina Josafat s svojimi mnogimi pokopališi in brezštevilnimi starinskimi in novošegunimi grobnimi spominki. Od tu sagledaš Betanijo, grob sv. Lazarja, grob preav. Device, vert Getsemani, potok Cedron, celo mesto Jeruzalem z brezštevilnimi svetišči, izmed katerih posebno kviško molf kupla cerkve Božjega groba, Sijonska gora z obadnico (zadnje večerje) in keršanske pokopališa.

Zarés veličasten, opanljiv pogled! Tukaj mi je prišla misel, ki se od takrat vedno bolj in bolj vterjuje v meni; naj jo razodenem, morebiti bo ginjena kaka pobožna duša in jo izverši.

Ta veličastna, samotna gorska višina z razgledom na Golgato in v dolino Josafat, — na kraj kervave daritve na križu in poslednje sodbe — je gotovo na vesoljnem svetu edina in neizrečeno ginljiva: kaj, ko bi se na tej višini postavila kapelica, v kateri bi se s dovoljenjem apostoljskega Stola in patrijarha Jeruzalemskega leto na leto ne brale druge kot černe maše, za vse mervte brez razločka, in sicer z ozirom na poslednjo sodbo? *)

Maš bi temu ginljivemu svetišču ne manjkalo. Pozneje bi se zamogli nekteri mašniki, kateri so se učili posvetno nečimernost zaničevati ter samoto in pokoro ljubiti, tam stalno naseliti in vsaki dan moliti dnevnice za mervte.

Toda kakor ginljiva in vzvišena je tudi ta misel, si jo moram z oziroma na naš misijon za zdaj le kot postransko reč misliti. Naše poglavitno delo, naj silnejše med vsemi je zdaj naš vstav sv. Petra, ki ima biti sadiše čverstih delavcev in izurjenih rokodelcev in ob enem šola odkritoserčnih in pravih kristjanov.

Najpred moramo priti iz sedanje dragine, da se naš vstav more stalno vravnati in razcvetati. Kupljeno zemljiše je vse plačano; veljá z neizogibnim bakšišem (bakšiš — denar za darila, léca) vred 25.000 frankov. 150 metrov dolga kolovozna cesta derži do zemljiša, stane 1500 frankov in je tudi plačana. Tudi je zagotovljenih 8000 frankov za obzidanje na severni strani (zid ima biti $\frac{3}{4}$ metra debel in 3 metre visok nad zemljo). Obzidje na vzhodni in zahodni strani stane 9000 frankov, in sprednja stran z licem proti Jeruzalemu bo stala nad 10.000 frankov. Poslednjega zneska še nimamo.

*) Tedaj tudi iz Jeruzalema glas v prid dušam v vicaš, kateri glas je jél povsod doneti! Kaj to pomeni? Dvetisučletje nove zaveze gre h koncu — in kaj potlej?? Vr.

Smert verlega vrednika „Gazette du Midi“ je bila za nas britki vdarec. Razun tega žalujemo še po drugem prijatelju in dobrotniku, ki nam je bil pravi varuh, po g. J. Müller-ju, tajniku družbe Božjega groba v Kolinu. Obe dragi imeni bote za vselej ostali zaznamnjani v svetiši Ekce-Homo.

Nobeden izmed vas, častiti dobrotniki in varhi, ne bo pozabljen na altarji sv. križevega pota. Vsako jutro se vas spominja v vroči molitvi vam serčno vdani, nevredni služabnik

P. Marija Alfons Ratisbon.

Iz Amerike. Od sv. Štefana v Stearns-u se piše Št. Pavelskemu listu „Der Wanderer“:

„Komaj je bil minul veseli božični praznik in so bile luči na božičnem drevesu pogorele, že je zopet aklical trojni praznik občane duhovnije sv. Štefana. Ta trojna slovesnost je: god cerkvenega patrona, blagoslovljenje novega zvona in podeljenje papeževega blagoslova po preč. škofu Seidenbuš-u. Verniki sv. Štefana, ki so zdaj pod pastirstvom preč. o. Vincencija O. S. B. (Kranjca), so se bili v nenavadno obilnem številu zbrali in so to slovesnost po moči poveljčali. Cerkev, ki je zidana s prostovoljnimi doneski po nekaj revnih kmetov in po neutrudljivi delavnosti sinov sv. Benedikta, je bila bogato ozališana. Lepi 13 centov težki zvon, ki je imel ta dan biti blagoslovljen, je stal blizo cerkve na niskem odru, od koder se je že na vse zgodaj med gromenjem možnarjev raslegalo njegovo donenje po gozdu ter je vernikom oznanovalo, da se je zaznal prazničen dan.

Ob desetih so prišli prečastiti škof St. Cloudski, spremljani od preč. oo. Severina (gosp. Gros-a) O. S. B. in Stemperja in so bili sprjeti od jezdecev in mnogošteviine procesije. Precej potem je služil slovesno sv. mašo preč. o. Vincencij; asistirala sta preč. o. Bernard Ločnikar in br. Ambrož. Slovesnostni govor je imel preč. o. Bernard v slovenskem jeziku spred lepo ozališanega altarja. Kako živo je prihajala beseda Božja od serca in kako je šla k sercu, vidilo se je vnetemu govorniku in zvestim poslušavcem na obrazih. Pevski zbor, iz bogoslovcev in študentov iz vstava sv. Janeza, je s prelepim petjem med slovesnostjo povzdigoval serca pričujočih k prestolu Najvišega.

Po slovesni sv. maši so preč. škof blagoslovili zvon. Vzvišeni obredi in prvi glasi zvona, ki je blagoslovljen na ime „Štefan Lavrencij“, bodo pričujočim gotovo ostali dolgo časa v spominu.

Po blagoslovljenji so preč. škof zbrane priserčno nagovorili. Kazaje na trojno slovesnost današnjega dne priporočali so poslušavcem, naj vzamejo seboj tri cvetlice, ne v žepu ali v molitvenih bukvah, kjer bi se poušile in v prah zdrobile, temuč vzamejo naj jih v sercih seboj domú. Z živo besedo so jim razlagali pomen praznika sv. Štefana ter jim kazali poglobitno čednost prvega mučenika, ki je, kot Zveličar sam na križu, tudi kot njegov zvesti naslednik molil za svoje sovražnike.

Ko drugo cvetlico priporočali so jim poslušati zvonov glas. „Vivos voco“, žive kličem — k pobožnosti in molitvi; „mortuos plango“ — mertve objokujem. Za tistimi, ki so poslušali prvi glas zvona, ne bo tako zelo jokal, ampak bo velikoveč angelom oznanil, naj nesejo dušo umerlega tje gori k večni luči. „Fulgura frango“ — strele drobim. V starih časih je bila lepa navada, da so pri žugajoči nevihti zvonili, da bi odvernili strah in razdjanje hude ure, za kar je zvon tudi posebno blagoslovljen. — Tretja cvetlica naj jim bo ljubezen do sv. Očeta, in da bi ta posebno lepo cvetela,

podelili so jim preč. škof papežev blagoslov, za kar so bili osebno sprosili dovoljenja od sv. Očeta. *)

Te tri cvetlice naj bi se v vsakem sercu ohranile, gotovo bodo nas kedaj pred sodnjim stolom zaljšale kot zmagovalni venec.

Preč. škof so potem podelili blagoslov z Najsvetejšim ter zapeli k sklepu zahvalnico. Pač res, zavdanja vredna slovesnost. Častitamo našim darovavnim Kranjcem ter jim želimo srečo in blagoslov, da bi bili kmalo zmožni svojo lično hišo Božjo tudi prav lepo in okusno ozališati.“

Pristavek. V pojasnilo tega sporočila ameriškanih časnikov naj pristavimo še nasleduje iz pisma dobrega prijatla, kteremu tukaj ob enem naznanjamo prav serčno hvalo, in prosimo, še nadalje se Kranjcev in „Danice“ spominjati o lepih prilikah.

Nadjaže se, Vam vstreči, pošljem Vam z današnjim dva lista (St. Paul „Wanderer“ in St. Cloud „Nordstern“), ker imata dopise o kranjskem misijonu sv. Štefana. Veliko rojakov na Kranjskem je v skerbéh zavoljo svojih sorodnikov ali prijatlov, ki so tukaj v Ameriki, češ, da so zapušeni v duhovnih rečéh. Te bo gotovo veselilo zvediti, da se Slovenci tukaj še živo derže sv. katoliške vere, katero so kot naj dražji delež prejeli od svojih očetov, in da saj ti, ki stauujejo v Stearn's Co. (večidel Gorenjci) so prevideni tudi z duhovnimi pripomočki. Ob svojem času ste priobčili v „Danici“ naznanilo o misijonu sv. Antona Pad. V tej postaji jim letos gre terda; kobilice so jim silo veliko škode naredile. Nekterim so požerie do čistega vse pridelke. — Misijona sv. Štefana pa kobilice niso celó nič zadele, temuč imeli so prav dobro letino. Kot v zahvalo so si kupili lepi zvon, kterega so mil. škof Seidenbuš slovesno blagoslovili na sv. Štefana dan, kakor razvidite iz dopisov.

Da dopisa še nekoliko dopolnim, naj omenim, da misijon sv. Štefana je kakih 15 ang. milj (5 ur hoda) od samostana v Town-u „Brockway“ Stearn's Co., Minnesota. (Znano Vam bo že, da vsaka posamezna država, tako pri nas Minnesota, se deli v „Counties“ [okraje], in vsak „County“ [okrajšano „Co.“] se spet deli v „Towns“ [županije, bi rekeli]; vsak „Town“ se dalje deli v „Sections“ [oddelke]; navadno je v enem Town-u po 36 oddelkov, vsak po 640 „acres“ [oralov]. V 1 oddelku [sekšini, pravijo tukaj naši Slovenci] so navadno po 4 naseljenci, tako, da na enega pride 160 oralov sveta. Nekteri imajo pa tudi le po 80, nekteri še celó le po 40 oralov.)

Pervi naseljenci (nekaj Slovencev in nekaj Nemcev) so prišli k sv. Štefanu leta 1865. in sčasom so se čedalje bolj množili. Leta 1868 ali 1869 so jim že preč. g. Jož. Buh v neki hiši maševali, in leta 1871 na sv. Štefana dan so jim že cerkvice iz hlobov narejeno blagoslovili, ktera je zdaj že prav čedna. Preč. gg. Buh in Tomazin sta jih še potem obiskala do leta 1875, in tu še le so mil. gosp. opat, takrat še zdanji mil. škof Seidenbuš, prevzel misijon sv. Štefana, kterega so o. Severin Gros prvi zmed nas obiskovali, ravno takrat pridši iz novicijata. (Tu toraj dopis uima prav, ki nam benediktinom vse to delo pripisuje.)

O. Vincencij Šiferer za zdaj oba slovenska misijona obiskujejo (se vé, da sta oba namešana z Nemci in Irci), in ker smo zdaj 4 slovenski duhovni tukaj v redu sv. Benedikta, preskerbljeni so Kranjci za silo.

*) Pooblastilo podeliti papežev blagoslov je bral preč. P. Severin v latinskem, slovenskem in nemškem jeziku, kakor omenja list „Der Nordstern“, ki ima tudi podobno poročilo o tej slovesnosti.

V vsakem misijonu je enkrat v mesecu opravilo, pri sv. Štefanu na prvo, pri sv. Antonu na tretjo nedeljo v mesecu. Če mi odmerjemo, potlej se ne vé, kaj pride, če jim Bog ne pošlje kterega družega duhovna. Enega Slovence (Valentina Volka) imamo tukaj v naši kolegiji, pa je še le letos začel; kaj bo še iz njega, kdo vé?

Kar je Slovencev po drugih državah raztresenih, ti so pa res zapušeni in le to jim pomaga, ker večidel razumejo tuje jezike, ker so navadno kupčevalci (Dolenci, Gorenci, se vé da, grejo le na kmete, in to je njihova sreča: tako ostanejo vkupaj pri svojih navadah, pri svojem maternem jeziku, pa tudi pri svoji katoliški veri). Za otroke je tudi skrbeti, kaj bo iz njih. Šole, se vé, so po ameriškem kopitu brezvrne; vendar pa, ker vsak Town zase voli šolske svétnike ali oglednike, katoličani, kjer so v večini, lahko storé, da se saj v katoliškem duhu učí v šoli. Pa v Town-ih, ki še niso zeló naseljeni, imajo le po 3 mesce v letu šolo, tako da otroci, če imajo tudi katoliškega učitelja, vendar le prav malo poduka dobé v šoli; posebno pa še slovenski, ki ne razumejo popolnoma tujega jezika. Tu je pač potlej naj razniši, pa tudi zeló težka dolžnost, vterditi mladino v sv. veri, da je s časom ne zgubi popolnoma. — Žalostnih zgledov je tukaj odveč...

Sveto Detinstvo.

(Iz misijonskih sporočil za l. 1878.)

(Dalje.)

Preč. apostoljski namestnik vzhodnje Kočinčine, gosp. Charbonnier, naznanuje v nekem pismu l. 1876: „Tukaj v Kočinčini otrok kar naravnost proč ne mečejo; vendar se pa večkrat prigodi, da brezserčne matere skrivajo take revne stvarice v germovji; prav pogosto pa pusté nečloveški nevérski starši otroke lakote umirati. Zato novokeršenih otrok vsako leto veliko pomeje; ko jih namreč naše sestre ali kristjani morejo kupiti, so že tako oslabeli, da jih ni več moč pozdraviti.“

Velikrat so tudi vraže krive žalostne osode ajdovskih otrok. Tako je n. pr. v Madagaskaru življenje otroka zastavljeno na njegov rojstni dan. Če pride otrok o nesrečnem dnevu na svet, zanesejo ga daleč, daleč proč, da ne more nikoli poznati staršev, bratov in sester, ali ga dajo med sužnje, ali ga pa celó umoré. — Posamezni kaferski rodovi v Afriki imajo to vražo, da dvojčika, če jih pusté pri življenji, bodeta umorila očeta in mater. Zato šibkejšega od njih vselej umoré in zraven vrát pred kočó pokopljejo. To storé ti divjaki zato, ker menijo, da ima umorjeno dete dobrodeljno moč do živečega bratca. Kadar tedaj živi otrok joka, položé ga na grob umorjenega, dokler se ne umiri.

Zares, ajdovski otroci so reveži, veliki reveži in zeló nesrečni!

Ali je veliko ajdovskih otrok? Prav veliko, veliko več kot keršanskih otrok, ker je nevernikov ali ajdov veliko več kot kristjanov. Katoličanov je na vesoljnem svetu kakih 200 milijonov, nevernikov je pa več kot trikrat toliko. (Kako potrebno tedaj je k Bogu moliti in prositi, da bi hitro prižigal luč sv. vere tudi nevernikom!) Gotovo tedaj pride vsako leto na svet okoli 20 milijonov ajdovskih otrok. Koliko jih je med temi, ki se njim tako godí, kakor ste zgorej brali! O ubogi ajdovski otroci! Kaj ne, dragi keršanski otročiči, da se vam smilijo ti revčeki? Marsikteri izmed vas pravi: „Ubogim ajdovskim otrokom se mora pomagati!“ Tako mislite vi miloserčni keršanski otroci vsi; tako so mislili tudi pred vami otroci in odrašeni in s tem namenom so osnovali „Delo svetega Detinstva“ (poprej

imenovano: „Družba sv. Detinstva“). Tako je bila vam dana priložnost pomagati, da se rešujejo ubogi ajdovski otroci, zakaj turjalo se je od vas tako malo, da zamore to storiti vsak, kdor le hoče; treba namreč ni druzega, kakor da vsak moli vsak dan eno Češenamarijo in dá vsak mesec 2 soldka.

Več kakor 30 lét že pomagajo radovoljne keršanski otroci reševati neverske otroke in so z Božjo pomočjo zares že veliko opravili: gotovo kakih 10 milijonov takih ubogih otrok je bilo od takrat v smertni nevarnosti keršenih; naj več jih je kmalo po sv. kerstu umerlo ter se preselilo v nebesa; veliko tisoč jih je ostalo pri življenji, so se keršansko izredili in so postali pošteni kristjani. (Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Iz Rima naznanuje „Unità“: „Sveti Oče se počutijo dobro; okrevali so iz svoje bolehnosti, so pri dobri volji, delajo s čudovito živostjo; njih serce je jasno, kakor jasna njih duša, čista njih vést.“

O Kvirinalu pripoveduje list, da med žalovanjem in boleznimi imajo (kraljevi in vladni krogi) mračno pustovanje. Humbert in njegov minister Depretis sta bolehna. Te dni je imel fotograf posneti obraz Humbertov za vrezovanje na nove zlate in sreberne peneze; pa kralj ni pustil: čaka ne mara, da okreva in odžaluje. Tudi liberalni poslanec Bonghi je v Rimu hudo bolan. Ministra Crispi in Mancini sta si v nasprotji; neréd, zbeganost je na poslednji stopinji.

Sv. Oče so na Svečnico v prestolni dvorani o sprejemanji sveč imeli kratek nagovor. Glas je še zmeraj močen in se je razumeval po vsi dvorani. Razodeli so veliko veselje nad pričujočimi in so se jim zahvalili ter dalje rekli: Zahvalo naznanjam tudi vernikom, ki so izročeni vaši skerbi; zahvalo za molitve in prejemanje ss. zakramentov, kar so poslednji čas storili po dvakrat bolj pogosto. Povejte jim, da se jim zahvalujem in se jih vsak dan spominjam in Boga prosim, naj jim podélí naj tehtniši milost, milost stanovitnost; stanovitnost v molitvi, stanovitnost v prejemanji ss. zakramentov, stanovitnost v vdanosti do le-tega apostoljskega Sedeža. Nadalje so potožili, da so nekteri v Rimu, kakor so slišali, tako silo nevedni v keršanskem nauku, da marsikteri misijonarji morajo pričenjati pri naj potrebnih resnicah za zveličanje, ali celó pri osebah sv. Trojice; — naj torej si prizadevajo, da se ta sramota preč vzame od tega svetega mesta.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Čast bodi vsedobrotnemu Bogu, ki me je na priprošnje N. lj. presv. Serca že v drugič rešil prav hude vratne bolezní! Češena Marija, zdravje bolnikov!

Duhoven.

Prošnje.

V bratovsko molitev Naše ljube Gospé so priporočeni: Skerben oče z veliko žalostjo priporoča v molitev slabovernega sina za spreobrnjenje, in z enako gorečnostjo družega mlajšega sina, ki se tudi začenja na hudo obračati, da bi se še ta ne spridil. Skazujte usmiljenje z molitvijo, spoštovani udje, da Vaše prizadevanje koristi priporočenim in Vam samim. — L. D. iz Škal se goreče priporoča v bratovsko molitev, da bi ji Marija

in sv. Jožef sprosila pomoč in razsvetljenje v dušnih težavah. To prošnjo tudi jaz ponavljam. M. K. — Že sem bila enkrat s prošnjo se priporočila v molitev bratovšini naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca; pa nisem bila uslišana, da bi bila iz prav žalostne bolezni ozdravljena, ki jo več lét že terpim. Nikakoršne zdravila mi prav nič ne koristijo; obernem se zopet s terdnim saupanjem in živo vero do naše ljube Gospé, naj bi ona izprosila, ako je Bogu v čast in moji duši v zveličanje, meni ljubo zdravje. V ta namen se pa tudi priporočam vsim udom te blage bratovšine, naj bi za uslišanje kaj prosili, da me Bog reši. Resno obljubim, ako mi milost Božja po Mariji in sv. Jožefu podeli ljubo zdravje, da bočem zahvalo očitno po „Zg. Danici“ razglasiti v veči čast in hvalo Božjo in v češenje Marije Device. M. M. — Skerbna mati z Gorenjskega priporočuje v bratovsko molitev Naše ljube Gospé presv. Serca in sv. Jožefa, sebe in vso svojo družino, posebno pa svojega sina, da bi ga Marija pod svoje varstvo sprejela, in ga obvarovala vse slabe tovarišije, ter mu sprosila vredno prejemanje ss. zakramentov in stanovitnost v dobrem. — Neka družina, ki je v dušnih zadevah v veliki zadregi, zlasti zarad hudobnih otrok.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec svečan.

I. Glavni namen: Vsesplošno poboljšanje katoličanov, še dolgo ohranjenje Pija IX, in zmaga sv. Cerkve — posebej še, da bi se rusko-turške zadeve obrnile v prid katoličanstvu.

II. Posebni nameni:

12. svečana. Sv. Evlalija. Priporoč.: Spreobrnjenje skrivnih sovražnikov sv. Cerkve in očitnih preganjavcev sv. vere. Španjska dežela. Nekaj družin za spreobrnjenje sinov in hčer.

13. Sv. Martinijan. Priporoč.: Tisti, ki so v velikih skušnjavah zoper angeljsko čistost. Spreobrnjenje mnogih nečistnikov. Odvernjenje razuzdanega pustovanja, po kerčmah in drugod.

14. Sv. Valentin. Priporoč.: Vsi z neznanimi boleznimi, posebno božjastni. Sv. Cerkev na Koroškem. Razuzdani otroci.

15. Sv. Efrem. Priporoč.: Sv. Cerkev na Jutrovem. Ženini in neveste. Odpravljenje kletvinje, posebno pri treh narodih.

16. Sv. Julijana. Priporoč.: Dekliški stan za stanovitnost. Bolniki, posebno zapušeni. Vterjenje slabovernih.

17. Sv. Flavijan, nadškof carigraški (leta 449). Priporoč.: Spreobrnjenje Carigrada in sploh krivovercev na Jutrovem. Spreobrnjenje Mohamedanov. Revni in bolni naše dežele.

18. Sv. Simeon. Priporoč.: Spreobrnjenje Jerusalema in Judov. Zarad vere preganjani. Kakor koli hudo terpeči.

19. Sv. Konrad. Priporoč.: Trinogi kateri koli — za spreobrnjenje. Mašniki in obhajanci za vredno sv. Obhajilo. Vsi, ki so v smertnem grehu, posebno naše dežele. Umirajoči.

20. Sv. Nicefor. Priporoč.: Primorsko in Dalmacija. Opušenje žganjepivstva, posebno v nekterih farah na Kranjskem. Vsi hudi jezi podverženi. Spreobrnjenje vseh greških razkolnikov k sv. katoliški Cerkvi.

Za dom in šolo.

Moč otročje molitve in P. Veninger.

Amerikanski časniki veliko pripovedujejo o P. Veningerji, rojenem spodnjem Štajarcu, kateri že od l. 1848 čudovito veliko dela za zveličanje duš po Ameriki. Imel je nedavno misijone po škofiji milg. škofa Ignacija Mraka, po Marquette-skem. Podal se je potem kljub zime v severno-večerne amerikanske kraje, v škofijo Greenbay-ako, in misijonaril je ondi blizo pol leta. Obiskal je tudi srenji Coopertown (r. Kupertovn) in novi London, v katerih pastirujeta dva duhovna iz Šlezije, ktera sta vsled preganjanja na Pruskem svojo domovino zapustila. Tako preganjanje sv. vere in katoliških duhovnov po Božji previdnosti ne more škodovati Kristusovi Cerkvi; če jih sovražniki preženejo iz enega dela sveta pa v drugem še z večim sadom razširjajo kraljestvo Božje.

P. Veninger je bil že pred 26 leti v teh daljnih severnih krajih na misijonu. Takrat je na dolgi dolgi poti od Manitomoka do Greenbay-a našel eno samo hišo. Sedaj pa se po vsi poti verstí kmetija za kmetijo, z vasicami in mesti. Akoravno so pota povsod silo slabe in je bila že zima, so vendar ljudje od vseh strani v množicah suli na misijon, in ne le katoličani so se poterjevali, ampak tudi protestantje so se spreobračali. Posebno ginljiv pa je naslednji dogodek.

Oče, iz Pensilvanije domá, je pripeljal svojega 9letnega sina h kerstu. Oče sam se zavoljo svojih protestanških sorodnikov še ni mogel odmeniti k prestopu v katoliško Cerkev. Reče pa misijonar dečku po prejetem sv. kerstu: Poljubi zdaj svojega očeta, in zahvali jih, ki so ti naklonili nezmerno milost sv. kersta, ter boš ko sin edino prave in zveličavne Cerkve, ko otrok Božji, mogel živeti in umreti. Deček očeta kuška. Oče, kakor se je vidilo, je bil s tim globoko presunjen. Zdaj pa, otrok Božji, moli Oče-naš in češena-Marijo za svojega očeta, da tudi oni dosežejo ravno to srečo, pristavi misijonar.

Fantek poklekne in obmoli z detinsko pobožnostjo. Nato reče misijonar očetu: „Perva molitev, ki jo otrok naravnost po sv. kerstu v nebesa pošlje, upam, mora biti uslišana.“ — Drugi dan potem pride oče in prosi, naj ga sprejmejo v sv. Cerkev.

To je lepo, kaj ne, ljubi in pridni otroci? Tudi vas kateri ima očeta, ki so sicer keršeni katoličan, pa vendar morebiti ne živijo po katoliško: pokleknite tedaj in molite za-nje — tolikrat in tako priserčno molite, da bo tudi vas Bog uslišal.

Listek za raznoterosti.

Mali šopek domoljubnih cvetličic. Zložil in na svitlo dal Radoslav Silvester, tergovski pomočnik v Ipavi. Natis tiskarnice sv. Mohora v Celovcu 1878. V 12erki, na ličnem pap. prijazen tis, 64 str. Cena 25 kr.; na prodaj pri M. Gerberji. Iz pesmic sije za vero in dom vneto, lepo serce; torej upamo, da bo zadovoljen iz rok djal ta šopek, kdor ga bo prebiral. Izročuje ga pesnik Slovincem z vodom:

Iz venca, v zgodnji vitega pomladi,
Odbral za narod šopek sem cvetlic;
Pošiljam med slovenski svet ga v nadi
Vedriti serca bratov in sestic;
Sprejmite ga, — sodite — prosim, milo,
Priprostega to pevca je darilo.

Bodi tedaj to mično delce Slovincem gorko priporočeno.

Cerkveno obiskovanje in birnanje bode letos: Po vsih farah dekanij Trebanjske, Novomeške in Radoliške, pa kar še niso Ribniške in Verhniške (razun Horjula in Polhovega gradca) in sicer po dek. Trebanjski, Novomeški in Ribniški od prve nedelje po Veliki noči do Bink., v Radoliškem mesca mal. serpana, v Verhniški jeseni. Bolj natanko bode pozneje naznanjeno.

Na Dobrovi je bilo na Svečnico lepo število otročičev in odraslih pri sv. Obhajilu v spomin prvega sv. Obhajila Pija IX pred 75 leti.

Imenik Teržaško-Koperske škofije. V 15 dekanijah zedinjenih škofij je: 13 korarskih prebend (1 v Koprnu prazna); kuratnih kanonikatov 7 (2 prazna); prosta kanonikata 2 (1 prazen); kornih vikarij 8 (1 prazna); parohij 92 (13 prazn.); vikariji 2; kuracij 23 (8 praznih); kapelanij pri podružnicah 50 (7 praznih); parohijalnih kooperatur 99 (28 praznih); samostanov 5 moških, 1 žensk; hospica 2. Prebivalcev 305.323. — Duhovnov je: v pastirstvu 239; katehetov 18 (med temi 14 v Terstu); v drugih službah 21; pri mornarstvu 5; pri študijah 3; v pokoju 49 (med temi njih 8 v Terstu, 23 zunaj škofije). Vsih skupaj 335 medsvetnih. Tujih v škofiji 9 medsvetnih in 51 samostanskih. Preteklo leto jih je umerlo 7, ki so v molitev priporočeni. — Bogoslovcev je: v 1. letoiku 3, v 2. nobenega, v 3. sta 2, v 4. tudi 2. — Pervi teržaški škof je imenovan Frugiferus leta 524; koperski ravno tega leta Nazarius. Teržaških je naštetih do sedaj 87, koperskih pa 52, katerih poslednji Bonifacius a Ponte je umerl l. 1810.

V Vukovaru so hervaški katoličani 24. pros. imeli znamenit zbor, ki je imel namen poživljati katoliško življenje. Poročevalec je šibal dosedanjo vnemarnost katoličanov. Sedem osmin je med prebivalci katoličanov; vendar imajo v zastopu velikih posestnikov le enega samega katoličana, v deželnem zboru pa nobenega ne. Vse so prepušali dozdej slučajju in milosti razkolnikov! Sklenilo se je, da napravijo svojo tiskarno in začno na svitlo dajati katolišk tednik. Pričujočih je bilo nad vse pričakovanje veliko katoličanov. To je prav veselo slišati.

Dersanje. Zagrebake „Pučke novine“ pišejo, kako je v Zagrebu začela mladina obojega spola na ledu iskati kratkočasa, ter v novem času vse kakor besno biti na dersalice (sklizalište), kjer mnogi po cele popoldneve in del noči ostanejo, ne da bi se domá s koristnimi rečmi pečali. To jim še ni bilo dosti. Že dvakrat na večer so tudi nekake plesne veselice napravili na dersališu, na ktere prihajajo maškirané šeme! Svet pa pravi, da to gotovo ni lepo, da mladina našemljena na ledu (po kozlovsko in telečje) skače. Poštenim gospodičinam se pač mora gojusiti med take zahajati. Starši pogosto tožijo, da je današnja mladina spačena, da ne mara za delo, da lenobo pase, se noče učiti itd. Take vedrila mnogo pripomorejo, da se mladež od dela odvrta. Torej omenjeni list staršem priporoča, naj gledajo, kakošnih veselice išejo njihovi otroci, kajti ravno veselice prav velikrat okužijo mlade nedolžne serčica. — Gotovo je tudi, da se mora na to gledati, kakošne veselice se komu spodobijo. Zdi se nam, da ženskim se dersanje ravno toliko spodobi, kolikor kravi sedlo. To tudi priprosto ljudstvo čuti. Na Svečnico so neke šolske smerkovke med keršanskim naukom poskušale dersati se blizo cerkve na očitnem prostoru. Odrašena oseba memo gredé jim začne v tem-le pomenu levite brati: Nesramni otroci! Drugekrati beračite okrog za obleko: zdaj jo pa tukaj tergate, ko so vas starši poslali k keršanskemu nauku! Čakajte, bom že učenici povedala... Bile so besede bolj robate, ki jih nočemo po-

navljati tukaj s tistimi izrazi. Očitno je iz tega, kako se nepopačenemu občutku gnjusi, ako se deršejo celó smerkovke.

Poslednje novice. Primirje med Rusom in Turkom je sklenjeno 31. prosinca v Adrijanopolu; bolj natanko se bodo nektare reči določile še v shodu državnikov. Povsod se ima bojevanje zdajci ustaviti. Tudi Serbom se je to napovedalo, in enako knezu černorgoskemu. Drugi pa pa pravijo, da je primirje le od strani Rusije Rumunije do Turka. Turki se umaknejo iz terdnjav ob Donovi in iz Erzeruma. V tem pa, ko se na eni strani dela za mir, se Gerki vzdigujejo. Na Kandiji otoku je narodni zbor oklical odpad od Turčije in pripad k Greciji, in ves narod je s tem zadovoljen. Greška vlada pa je poslala 12.000 mož, ki naj obsedajo Tesalijo, Epir in Macedonijo, ktere okrajine so v uporu zoper Turka, češ, da se odverne klanje divjaških Čerkesov. Že so kerdela prestopile turško mejo. Pa tudi prihod turškega brodovja pod admiralom Hobart-pašem v greško morje je napovedano, ter hočejo strahovati Grecijo za to djanje.

Avstrijsko ministerstvo je padalo, pa ne padlo, ampak še obviselo. Pravijo, da za kako Hohenwartovo ministerstvo ni še čas dozorel.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Jak. Tomelj, duh. pom. v Hinah, je dobil dohovnijo Ambrus; č. g. Fr. Brulec, kapl. in katehet v uršul. šolah v Loki, Dolino; č. g. Ant. Masterl, namestnik v kor. Beli, Leskovicu v loški dek.; č. g. Jan. Šafer Selo pri Kamniku. — Mestna duhovnija Škofjeloška je razpisana 31. pros.; duhovnija Gojzd 21. pros. — Č. g. Jak. Sušnik je prestavljen s št. Lorenca v Poljane; č. gosp. Jak. Strupi s Poljan v št. Lorenc; č. g. Vil. Gašperin z Mozolja v Hine.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jožef Sorglehner je postal župnik pri Materi Božji v Puščavi. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Jakob Lempl v Pišce; Anton Rodošek za I. v Rajhenburg; Fr. Dovnik za I. v Šoštanj; Anton Ostrožnik za II. v Škale; Fr. Cizej v št. Pavel pri Preboldu, in Janez Košar v Laporje.

Dobrotni darovi.

Za sv. Ožeta: Po č. g. J. Dolencu 50 gl.
Za afrikanski misijon: Neimen. 1 gl.
Za misijon v Adrijanopolu: Po pn. kan. g. P. Urhu 5 glđ. — Marg. Vandrovec 5 glđ.
Za misijone na Turškem: Po č. g. J. Dolencu 5 gl.
Za Ratisbona v Jeruzalemu: Po pn. gosp. kan. P. Urhu 10 gl.
Za sv. Detinstvo: Z Dobrove po č. g. Fr. Mekincu 5 gl. — Neimen. 30 kr. — Neimenovana oseba 3 gl. — Iz Idrije po g. J. Dolencu 8 gl. 24 kr. — Iz Zalega Loga 5 gold. 50 kr. — Gosp. učitelj M. Rant za svojega sinka 1 gl. — G. T. P. 1 gl.
Za revne učence ljubljanske orgljarske šole: G. M. E. v št. 6 gl.
Za novo cerkev M. D. v Suši: Margareta Vandrovec 10 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. V. K.: Tudi drugo posl. došlo; prvo („m. s.“) se je oddalo domá, ker niste rekli: za na tuje. Spis dobro došel — prihod. Tudi drugo je vravnano. Gratias.